

להכניס את השמים לכיס

יפית
שחר
כהן

פרק
לדוגמא

העיניים שלו היו אדומות כמו שקיעה ואני בכלל בנאדם של זריחות. המכחולים הבוזרים בשמיים לא עושים לי את זה. יש להם ריח של שרוף ושל סוף יום. כיסא הגלגלים הירקרק שלו הדף את דלתות המעלית בשנייה האחרונה ואלו נכנעו ונפתחו לרווחה והוא נכנס בהם, כמעט ולא שם לב ונכנס גם בכיסא הגלגלים שלי. היו לו פנים יפות לטומי, כל כך יפות שלא הגיוני לראות בהן שקיעה. המעלית עלתה לקומת המגורים וההדף גרם לי לקחת אחריות קצת מעבר לעצמי ופתחתי בשיחה.

"טומי, מה קורה גבר גבר? הכל בסדר?" שאלתי אותו וטפחתי לו על הירך. "גבר גבר לא בוכה." המחשב שצמוד לידו אמר בקול מתכתי והשקיעה בעיניו שבכל זאת מצאתי, שקעה אף יותר.

"בטח שבוכה!" עניתי. "ועוד איך." חתמתי.

"אותך לא ראיתי בוכה אף פעם ואתה הכי גבר, אתה כל היום שוחה ובחדר כושר ויש לך שרירים גדולים והעיניים שלך לא בוכות." הוא הקליד לאט בידיים קפוצות והמכשיר אמר את דברו, טומי העמיק את הרגשתו.

"ומי אמר לך שאם לא ראית אז אני לא בוכה?" ניסיתי להוכיח לו. "הנה רק אתמול בכיתי, וואה וואה כמה בכיתי." קצת סילפתי אבל טומי כנראה ילדון יותר מדי חכם לגילו המגרד את השבע ומתפרס על אמצע כיתה א' וממרומי ה-15 שלי, כנראה שלא ידעתי את זה מספיק טוב.

"בפעם הבאה שתבכה אני רוצה לראות. אני לא מאמין לך." לקח לו זמן להקליד אבל הייתה לי מספיק סבלנות. טומי לא יכול לדבר אבל למזלו יש לו מכשיר מדהים שעושה את זה בשבילו. הזמן שלוקח לו להקליד לעיתים נראה נצח ואני הרגשתי שאני יכול לחכות גם פעמיים נצח כדי להקשיב לטומי. ידיו קפוצות והוא מקליד באגרופים קטנים, הקול שבוקע מהמכשיר מנסה להיות דומה לילד אבל הוא לא.

"למה אתה לא מאמין לי?" שאלתי אותו ודלת המעלית נפתחה. שנינו

לא יצאנו.

"לא. לא. לא." הפעם הוא לחץ ביד באגרוף קפוף על מילה מובנת בלוח התקשורת שלפניו והקיש עליה שלוש פעמים חזקות, והדמעות איימו עליו שוב. ראיתי את זה ולא ידעתי באמת מה לעשות. הבטתי בפניו הרכות ללא האשמה ושמתי לב לרגע, את כובד העול שהוא נושא על גבו וליבו. לפתע הדמעות נעלמו והשקיעה דהתה.

"כיתה א'. לא. לא. לא." ידו נוקשה מתמיד ונדמה שהוא ממש מכה את הלחצנים שעל מגש כיסא הגלגלים שלו.

"אז לא." אמרתי לו. "בלי כיתה א'." לא באמת לקחתי אחריות על המילים שלי אבל מה כבר יכולתי להגיד כדי לנחם. דלתות המעלית נפתחו שוב ואני וטומי לא זזנו. טומי סובב את כיסא הגלגלים שלו והביט בי, פניו הבהירות היו חתומות וריר צלול נזל משפתו התחתונה.

לקחתי טישו מתא הבד המונח על הכיסא הגלגלים שלי והושטתי לו, לו הייתי יודע שלא ידחה אותי הייתי מגב לו בעצמי. טומי לקח מידי את נייר הטישו והניח בצד המגש שמעל ברכיו והתעלם לחלוטין מהרמיזה המוצהרת שלי. רציתי מאוד להכיל את התסכול אז הצעתי לו לבוא להרים איתי משקולות. בכאילו. מדי פעם אנחנו נכנסים יחד לחדר הכושר בקומה הראשונה 'מגן', אני שוכב על מזרון דק מוגבה ומשקולת כבדה מעל חזי, שנייה לפני אני משחרר לטומי את הסקוין' שמחזיק לו את הרגליים וברגע שהוא דוחף את הרגליים קדימה - אני מצליח להרים את המשקולת. לא פעם הסברתי לו שהוא נותן לי כוח להרים ובלעדיו המשקולת הזו כבדה מדי. לדעתי השנה הוא הפסיק להאמין בזה ולכן אני גם לא רואה אותו בחדר הכושר יותר ומקבל סירובים להגיע כשאני מזמין.

הילד הקטן הזה שיושב עמוק בכיסא גלגלים הירוק חווה תסכול כל כך

לא תואם לתבנית נפשו ולגילו, לו יכולתי לקחת את זה ממנו הייתי עושה זאת מיד.

"מה קרה באמת?" שאלתי שוב את טומי ורגע לפני שהחזרתי את ידי על ירכו, הרמתי לו את הסנטר.

"כיתת שילוב. שוגא." שוב הוא בחר במילים מובנות והבנתי שהוא מקצר לי את המסר, הוא עושה את זה שהוא מאבד סבלנות או שהוא לא מאמין בבר שיחו.

"תסביר." דרשתי וטפחתי על רגלו.

"אני מקשיב, אתה יודע שאני מסוגל להקשיב, זוכר? לבן-בן יש סבלנות ברזל." דיברתי בגוף שלישי כדי לתת לי עוד כוח. נזכרתי כמה אני מזיע אחרי אימון ופתאום לא מיהרתי לחפש מישור שיסייע לי להתקלח או לפחות לאסוף את השיער הפרוע שלי שאז היה ארוך למדי. הוא היה חשוב לי הילד הזה.

הוא הביט בי בעיני השקיעה שלו ועיניו קיבלו עיוות קל. הוא מתאמץ, אני רואה.

"אני פה. תסביר לי טומי." חזרתי על דבריי כדי שירגיש בטוח. בטוח שכן שיחו יקבל אותו איך שהוא על כל כשלו של הגוף שהוא נושא.

"אני לא כמו הם." הוא לחץ על הכפתורים בכבדות. ידו נמתחה נוקשה קדימה ללא שליטה ורגלו הימנית קיפצה במקום.

"ואני, כמו הם?" דיברתי בשפה שלו. חिकיתי המון עד שיענה גם שהמעלית צפצפה.

"אתה יכול לדבר." הוא אמר לי וקול המכשיר נשמע אותו הדבר. אלקטרוני ללא רגש.

כמעט שבאתי להגיד לו שגם הוא יכול לדבר, הנה אנחנו מדברים אבל הרגשתי שאני עובד עליו. טומי לא יכול לדבר. ואף אחד שלא ינסה

לשכנע אותו שהוא כן אחרת הוא לא ישוחח איתו בכלל, לא בעיניים ולא דרך המכשיר המדבר.

"נכון טומי, אתה יכול לדבר. אבל נגיד אני לא יכול לרוץ." הפגנתי חוסר יכולות מחזית אחרת.

"אתה יכול לדבר." הוא הקיש על הלחצן שחוזר על המשפט האחרון שאמר כמה פעמים רצופות.

אין קיר חבטות בעולם שיודע לספוג כל כך הרבה יריות תסכול, בטח לא כזה שעשוי בשר ודם אז החלטתי פשוט להיות.

"נכון טומי, אתה לא יכול לדבר. מה אתה רוצה לעשות עם זה?" זרקתי אליו שאלה של גדולים.

"לדבר."

טומי ענה לי ובצפצוף הבא של המעלית הוא יצא. לא יצאתי אחריו, לא הייתי מסוגל. שבוע אחרי כבר הרמנו משקולות יחד, ואפילו העלנו 5 ק"ג לכל צד. טומי היה מבסוט במיוחד שאמרתי שהכל בזכותו, הוא חיך חיוך של בוגר ובהזדמנות שניה הוא שאל אותי אם אני נהנה לעבוד עליו, אז עצרתי הכל ואמרתי לו כמה פעמים:

"אתה נותן לי כוח. הנוכחות שלך נותנת לי כוח. לפני שנכנסת איתי לחדר כושר הייתי מרים בקושי ארבעים קילוגרמים, היום אני מגיע לשישים בקלות."

שנה וחצי אחרי, שנייה לפני התחרות הארצית בין הגדולות שלי, טומי נפטר לנו. דלקת ריאות הסתבכה לו עם דרכי הנשימה והוא קרס תוך יומיים. חודש ימים הייתי באבל והתאמנתי לתחרות פי ארבע ממה שהייתי מסוגל, עשיתי בדיוק מה שאני לא יכול לעשות.

כי מה אפשר לעשות עם משהו שאתה לא יכול לעשות, הוא לימד אותי, פשוט תעשה או לפחות אל תפסיק לרצות.

אז פתחתי שוב את תיק האימוץ וקראתי מילה במילה. אפילו את תאריכי ההדפסה ואת הכתב הקטן על החותמות. בחנתי היטב את צבע הדפים ואת הכתמים. קראתי בעיון את הדו"חות הסוציאליים, חזרתי לדו"ח הרפואי של ד"ר גליק ולדעתי עברתי עליו מאה פעמים רצוף. 'באורח פלא.. נשם בעצמו.. נעלמה כלא הייתה.' הדהדו לי המילים חזק בתוך הראש. הפכתי בו והפכתי בו ואיך שלא הסתכלתי על הסיפור הכתוב מולי לא הצלחתי למצוא היגיון, אולי הוא בכלל לא ישנו. ובכלל, החיבור של הכתוב לחיי עשה לי כאבי בטן. נמנעתי בכל כוחי מלחשוב שהתינוק הלוחמני הזה היה בעצם אני. אני משתדל בכל כוחי לראות את הסיפור מהצד, מלמעלה, כמו לצפות בסרט, אך הכאב החד הזה עמוק עמוק בפנים מזכיר לי בכל מילה כתובה שזה הסיפור שלי. לרגעים אני חש איך הגוף שלי נזרק חסר ישע באיזו מיטה, כמה הוא משווע להחזקה ולעטיפה.

אני כמעט ורוצה לרוץ עכשיו למחלקה הזו ולתפוס אותו כל כך חזק ולהבטיח לו שלא יאונה לו כל רע, שאני פה לשמור עליו. שאהיה לו לאת, שאיכשהו אסדר שיהיו לו הורים, אין לי מושג איך. אני רק יודע שלא הייתי משאיר אותו לבד.

אני מדמיין את המבט שלו על העולם. אני מתמלא חמלה ועוטף אותו בדמיוני כל כך חזק עם כל תא בגופי. אני מפיץ אליו חום מגופי ואומר לו כמה טוב שהוא בא. אני מדמיין איך אני רץ, ממש רץ עם שתי רגליים קלות אחרי האימא הזו שבורחת הלאה. אני מנסה לשלוח יד ארוכה לתפוס לה בכתף שתסתובב ותביט בי. הריצה שלי לא מספיקה. אני לא באמת יודע איך רצים, אני נזכר. והדמיון נכנע למציאות.

אני מדפדף שוב ואני שוקע לתוך המילים של העובדת הסוציאלית ושל

ליזה, ליזה שלי. מדהים איך היא מתארת את התינוק הזה עם העיניים הארגמניות ומשורה לשורה היא כותבת באהבה מודגשת כלפיו. היא מאמינה בו ולוקחת אותו לחיקה. הסיטואציות מתועדות בשעות מדויקות ואני כמעט מרגיש שאני מתלווה אליה לכל צעד. משיחת הטלפון הלילית עד בואה למחלקת יילודים, יושב לידה בפגישה עם ד"ר גליק ברוח הירושלמית ועד הסלקל שנוחת ב'מגן' מוקדם מדי לחייו. אני מדפדף עוד ומוצא את ההחלטה על השם שלי ועל זה שאין אף משפחת אומנה ברקע. שכל זכויות האפטרופוסות שייכות ל'מגן' עד גיל 18, אלא אם כן יוחלט אחרת בבית המשפט לענייני משפחה.

טומי רצה לדבר. זה בכלל לא שינה לו שהוא לא יכול. הוא המשיך לרצות. אני רואה בתינוק הזה שהוא פשוט רוצה לחיות גם אם לא נותנים לו את הפריווילגיה הזו, הוא ממשיך לרצות.

אני מוצא את עצמי משוחח עם אישה זרה בקול רם ושואל מיליוני שאלות. לרגעים אני מבין אותה ומחבק ולרגעים אני כועס עליה מאד כשהיא הופכת לאישה חלשה, שידעת רק לברוח. אני מדמיין שהיא מתנצלת וחוזרת, אני מדמיין שהיא ממשיכה לברוח ולא רוצה בי גם היום. שני המקרים כואבים לי מאד ואני מערסל את ראשי בין שתי ידיים מונחות על השולחן. תיק האימוץ נסגר, הכוחות שהוא שואב אדירים ואני לא בטוח שאני יכול לו. זהו, קראתי הכל. בעיון. לדעתי אני יודע כבר הכל בעל פה ואני צריך לנוח. לנוח הרבה.

המציאות חוזרת אליי ואני מפסיק לדמיין ומרגיש את ידיי רטובות. אני שוב בוכה. והדמעות שלי לא יודעות סוף. אני מהחותרים, והחותרים תמיד מגיעים לאנשהו. כנראה שהדמעות שלי גם מהסוג הזה, אני מנסה לחשוב

לאן הן רוצות להגיע. הן באו להרטיב לי את הלב ולרכך שם עניינים או לטשטש לי את כל התמונה כי אין בכלי שלי מקום יותר. אני עוצם עיניים. עוצם חזק. רוצה להיזכר במציאות של עכשיו. בתכנית הרדיו, בתלתלים של רונה.. ובכפופות ידיה העדינות ובזכות שהן רוצות דווקא אותי, לחיבוק של ליזה היקרה לי ובגעגועים להבלר ולמקלחת טובה. כמו מסלול טיסה אני נוסע הלוך ושוב מבלי להמריא או לעצור ולנוח. מהתינוק חסר הישע לבחור שאני. מחוסר המקום שלו בעולם לדירה ביישוב. מרעיעות החיים לביטחון של עכשיו. אני לא מוצא את האיזון ומרשה לעצמי לומר שזה בסדר. זה בסדר לא להבין מה קורה לך. אני מתגעגע לרונה ומחליט לשלוח לה הודעה. היא לא עונה, גם לא לצלצול שניסיתי. אולי זה גם בסדר כי ללכת רחוק זה לפעמים להתמודד הכי טוב שאתה יכול.

אהבתם? רוצים להמשיך לקרוא?

את הספר ניתן להשיג פה, פה, פה או פה :) :

וואטס אפ

שחר יפית כהן

olam1.26@gmail.com

מי אני?